

Nyårsvakan på Hellingeby.

AF ULLA LINDER.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Fröken Hortense, som har makt öfver andarne, — hviskade han med någon skarpa i rösten, — gå ut och bjöd den stackars kvinnan fara i frid. Min fröken var nu inte rädd?
Hortense såg på honom med bleka, förvånade drag och slog ifrån sig med båda händerna, utan att ge något svar.
— Gå då åtminstone fram till dörren och fitta ut genom rutan. Fröken kan ju se de dödas andar?
— Gå dit och säg oss, hurudan hon ser ut.
Hon vände en stel blick mot dörren och skakade häftigt på hufvudet. — Hvem som vill få gå, — hviskade hon tonlöst, — jag rör mig inte ur flacken.
— Jag skall gå ut, — Clas-Michael reste sig, — och hvem det är, ro skall jag ge den osälla anden.
Han grep sin värja, som han spänt af sig och ställt bredvid stolen, gick så fram emot dörren och stötte upp den med värfstet, så att ett iskallt luftdrag strömmande in i rummet. Hortense gaf till ett litet ansukt, och Eva-Maria såg efter honom med ett spändt uttryck i ögonen och hårdt sammanpressade läppar.
Det var en mycket stor vind, Clas-Michael gick hastigt framåt, det kalla mörket omgaf honom på alla sidor. Plötsligt tyckte han sig skönja något vitt rakt framför sig. Han tog annu ett par snabba steg framåt och högg så med hela sin kraft in på det skymtande hvita.
Det var något kallt, vått, som glod öfver hans hand, hängde en stund tungt på värjans spets och vek sedan undan. Men i samma ögonblick kände han, att någon fattade om hans strupe med sådan kraft, att hade han ej hastigt tagit ett språng tillbaka, skulle han helt säkert måst ge upp andan.
En stund stod han obeslutsam och förde handen upp till strupen, där huden sved och brände som eld.
— Kom ut med ett ljus någon? — skrek han, jag måste ha reda på hvad det är, om det så också är själva fanen.
Han stod och slog omkring sig med värjan, men kände intet, det blanka stilet genomskär endast luft och mörker.
Skulle då ingen komma? — Ville de ge honom till spillo hufvudet?
— Med ens såg han en darrande ljusstråle, som hastigt närmade sig dörrens ifrån norra gävelrummet. Han vände litet på hufvudet. Det var Eva-Maria, som kom fram emot honom med den tunga ljusstaken högt lyftad i handen. Hon var lika hvit på kinderna som den mjuka sjelen hon bar kastad öfver skulderna, men ögon lyste klara och frimodiga under de hvilda ögonbrynen. Han kände sig plötsligt åter lugn och besinningsfull och vände sig ånyo med en spännande blick åt det håll, där "spöket" uppenbarat sig.
När Eva-Maria hunnit fram till honom, stod han med en sönderrifven hvit lenonsglädnig i ena handen, den andra hvilade på det tvärs öfver vinden uppspädd klädströcket.
— Så här se spöket ut, — sade han skrattande, — jag tycker mig nästan känna igen det.
Men i nästa ögonblick hade han kastat undan "spöket" och fattat tag i den darrande armen, som höll kandelabern.

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

— Hur är det? — frågade han och betraktade oroligt det bleka ansiktet. — Eva-Maria dånar väl inte!
Han tog ljusstaken i den ena handen och lade sin andra arm stödjande om Eva-Marias smärta lif. Hon lät honom moiständslöst föra sig, först när de kommit andan fram till gävelrummets dörr, vred hon sig lös.
— Jag blef bara så glad, — sade hon och skrattade litet. — Jag trodde Clas-Michael var i fara.
Han svarade ingenting, men höll upp dörren för henne, såg sig sedan omkring i rummet med en öfverraskad blick och gick bort och satte kandelabern på bordet.
— Ha de gått sin väg? — frågade han. — Herre Gud, hvad de måtte blifvit rädda! — gamle baron också? Och den modiga fröken Hortense?
— Hon fick en nervattack, och de andra måste följa ner henne — allesammans. — Eva-Marias röst lät litet ironisk.
Han skrattade till ett tag, men blef genast åter allvarsam, det kom ett varmt, djupt uttryck i ögonen.
— Men Eva-Maria sprang inte sin väg, — började han igen. — Hjärtogel och trofast, var det baronen sade. — Han höll upp en stund, men förtvålade så helt sakta: — Jag känner mig så ovardig — jag vet inte, om jag är något för Eva-Maria efter detta.
Hon hade också kommit fram till bordet nu, och stödde sina smala händer mot den gråhvitaste stenkvipan och såg allvarligt upp på Clas-Michael.
— Jag tror inte, att jag skulle göra såsom riddar Frans, — sade hon, — om — om det bara blef ve före brollöpet. Men — det såger jag ifrån på förhand, Clas-Michael — — sedan skulle jag ej försävara sig att resignera eller att skämta bort det.
Likasom för att förta den stränga verkan af sina ord började hon småle, och det kom en munter glimt i de blågrå ögonen. Clas-Michael böjde sig ned och kyssade den lilla huden, som var närmast honom.
— Eva-Maria behöver ej vara rädd, — sade han allvarligt. — Spöket har fullkomligt botat mig. Så sköt han fram två rundslipade vinglas och fylld dem ända till randen med den doftande, dunkelröda burgundern. — Det nya året har redan kvävt, — sade han, — vi två tyckas vara de enda, som vägat invänta det i Hellingebys spökrum. Jag beklagar ingalunda denna natts erfarenheter, men vi göra ej om experimentet.
Han stod och såg på henne en stund, så höjde båda sina glas.
— Ett godt nytt år! — ropade han muntert, — nästa nyårsvaka föra vi i eget bo där hemma på Arnegården. Inte sant, Eva-Maria?

landsända och rekommendera är skiljlig af det canadiska systemet.
Vancouvers befolkning uppgår nu till \$5,000.
G. T. P. bolaget har öppnat ett större kontor i Edmonton.
15,000 tons råls har G. T. P. köpt i England.
Nio omval till parlamentet skola äga rum innan parlamentet sammanträder.
Ny dominion minister. Talmannen i House of Commons, Hon. L. P. Broder, har utnämns till minister för Inland Revenue.
Blodsådet vid Fort Francis är fortfarande höjdt i mörker. Tydligen har den ena mördat kamraten och därefter sig själf.
Världen: längsta hängbro skall sträckas öfver Canso sundet, Nova Scotia, en brodd på 1800 fot. Dess höjd öfver tidvattnet 150 fot.
Till liberal kandidat för East Assiniboia har Mr J. G. Turiff nominerats. Rev. Douglas undandab sig återval. För Dauphin, Man., har Mr Burrows, f. d. legislaturmedlem nominerats.
Farmareföreningarna i Ontario har till inrikesministern insändt en motskrift mot de skrifvelser, som en del arbetare i österrikiska områdena i Canada i afsikt att skada livandringen.
Wetaskiwin. Den religiösa månadsskriften "Ebenzer", som utgives af pastorerna Berg och Berce, presenterar sitt sista nummer i en synnerligt värdad typografisk uttryck, som vittnar om, att dessa herrars tryckeri måste stå på en förstklassig ståndpunkt.
Ett sorgligt blodsdrama meddelas från Jaffry, B. C., i det en ung stogsarbetare John McGee blef ihjälskjutet af platsens hotellvärd för det han visade sig nargängsen mot dennes hustru. Mördaren arresterades genast och påstår sig fyra af skotten för att skydda sin hustru.
Sjöolyckan utanför Victoris, då ågaren Clailson gick till botten och 52 personer omkommo, undersöktes af domstolen. Ångaren synes ej vara utrustad och anordnad för turor i dessa farvatten. De flesta af räddningsbåtarne kantrade med sin last från den sjunkna båten.
Toronto är en gammal toryborg, och de konservativa synes ej ens kunna lämna kommunalvalen orörda. Vid senaste stadsvalet begicks ögentligheter så fräck, att en undersökning ansattes och har förordet häktat ut af valförrättaren Sam Thompson sekreteraren för den konservativa föreningen i fjärde wardet.
Järnvägskommissionen är nu organiserad och redan i verksamhet. Den består af tre medlemmar, Ex minister Blair, ordförande, Hon. M. R. Bernier samt professor James Hill från Ontario Agricultural College. Lönerna utgå med \$10,000 åt ordföranden samt \$7,000 för de två andra. Kommissionen är gifven stor makt och myndighet, kanske den viktigaste kommission, som en regering någonsin i Canada. Mr Blair besöker f. n. Första Staterna för att studera de alla modernaste järnvägsstoder.
En större eldsvåda hemsökte i fredags staden Calgary och Lud-Norman block i skada jemt många affärer. Skadan andels till \$200,000. Elden uppstod i furnace rummet i Robertsons butik och fick från början en sådan fart, att den rassade i nära aderton timmar innan den kunde anses vara under kontroll. Ångsprutno vägrade och att tjänstgöra, och detta var en af osakerna att elden fick ett sådant språn. Norman block, som eges af senator Longhead, skall återupbyggas genast. I deusamma var inrättad Norman

Nordbor.

Frå Wetaskiwin skriver en af våra gamla vänner: Tack för tidningens regelbundna besök under det flydda året, samt för alla råd och upplysningar såväl på det ena som det andra området, särskildt det politiska, där vårt folk ej är hemma så mycket som det kanske borde vara. Därför gif oss litet mera af det till vår fingerisning. Här arbetas hårdt bland de politiska partierna och skandinaverna synes vara eniga för liberalism från topp till tå. Liberala klubbar hafva bildats allstades och förtroendet är orubbat i vår goda regering, som under sju års tid ledt landets öden med sådan kraft och framgång, jag innesluter \$1.00 för 1904 och tillönskar en god fortsättning för såväl tidning som redaktion.
C. H. S.

Tyndall-bref.

Herr redaktör af "Canada"!
God fortsättning på det nya året.
Tack för tidningen särskildt julnumret med sin smakfulla skrud.
Ja, nu har man åter frät den kära julhögtiden som är egnad att påminna om Guds gåfvan Jesus världens följare född uti ringa stall i Betlehem.
För underteknad kom jul en vecka i tidigare än vanligt. Ty då man en afton i all sköns ro satt och föreläste för familjen från s. historien om våra förfäder vik ingarne och deras infall uti Miklegård (Konstantinopel) öppnades dörren, och in trädde sjungande, en skara af den nya uppagan af samma folk, och att de kommo såsom vänner, och icke fiender, var man snart på det klara med. Och man gaf sig gerna såsom deras fänge för aftonen, och jag måste säga att dylik fångenskap är ej svår att bära. Aftonen tillbringades på det mest angenäma sätt med sång, tal samt förtändning af medförsa törstskningar.
Mr O. Palmquist öfverlämnade åt underteknad ett kuvert innehållande en penningssumma samt uti ett tal tillkännagaf att det var ett ringa uttryck utaf de närvarande kärlek, som på detta sätt ville uppmuntra till fortsättning uti det godas tjänst. Tack dyre vänner för öfverraskningen, och jag vill med Guds hjälp försöka att göra mig förtjänt af der kärlek och förtroende.
Julotta firade vi på svenskt maner kl. 6, samt barnfest andanad jul kl. 7 e. m. då kyrkan var fullpackad med folk. Barnen gjorde sitt aldra bästa, och sist på programmet kom utdelning af presenter samt äpplen och sötsaker, och ingen som tillhörde skolan blef förglömd och alla skildes åt med den tanken att det var en utmärkt treflig "fast".
Vi har äfven haft nyårsvaka som tog sin början kl. 10 och mötet som varade tillis efter kl. 12 har prägel af att många allvarliga beslut fattades med afseende på framtiden.
Bispeveckan har också iakttagits med möten hvarje kvall under veckan. Dessa möten har varit goda och tilltvingningen har varit ganska stor, och ganska många har beslutat sig för Gudsfruktan hvilket den vise säger "är visdomens begynnelsen" och gifve Gud att annu fler utaf vårt skandinaviska folk ville lära sig denna konungliga sanning, ty att,

"frukta Gud, och hålla hans bud höjer alla människor till."
Vänligen
A. J. Peterson.
Tyndall, Man., d. 12te jan. 1904.

Alberta-bref.

Herr redaktör!
Tillåt några rader i "Canada" om Wetaskiwin. För tio år sedan fanns det ej mer än en sju små hus och tre tält nu däremot äro husen både många och stora. Innevägnare antalet är mellan tre och fyra tusen. Ofta får man höra: hvem kunde tro att Wetaskiwin skulle bli så stor. Ja, hvem tror nu, att staden skall blifva så stor till eller flera gånger större än hvad den nu är. De många och stora handelshusen, bankarna, hyrstallarna, spannmålsmagasinerna och de 8 stora hotellen vittna om stadens framgång och rörelse. En stor Ängkvare "The Wetaskiwin Milling Company" maler 45 tunnor mjöl om dagen och betalar farmarena 80 cents per bu. för deras hvete.
De flesta svenskar och norrmän bo på östsidan. Denna stadsdel är endast några år gammal. Här hafva vi två kyrkor och tre stora och präktiga presthus som eges af pastorerna själfva. Här bor äfven en migranthöfdingen C. O. Swansen. Hela stadsdelen är vacker och folket har det godt. Först så trodde man att här blef aldrig några hus.
För tre år sedan kunde hela block to köpts för 60 dollars, nu kostar de få lotter som äro kvar från 30000 upp till \$1000 stycket. Staden har blifvit förstorad flera gånger och kommer snart att ytterligare utvidgas. I Wetaskiwin finns många skandinaviska affärsmän och för flera sådana är här rum. Hvad svenskarne här istaden särskilt önska, är att en svensk lagkarl, doktor och drugist ville bosätta sig här.
Staden har både godt och mycket vatten. En 135 fots djup brunn är borrad i vinter och 6 stora vattenbehållare äro nedgrädda i olika delar af staden och skola fyllas med vatten för brandkårens räddning. Sedan har hvarje husegare sina brunn med vatten lika kallt om sommaren som om vintern. En sådan brunn kan borras hvar som helst. De flesta brunnar äro mellan 50 och 100 fot djupa och kosta omkring \$100. Vattnet är rent och klart, välsmakande och lant. Tänk om Chicagoborna hade "chance" att smaka det vid fjärde jultiden.
Wetaskiwin har hittills varit en farmarstad, men håller nu på att äfven få fabriker. En stor dörr- och fönster fabrik är redan i gång. En ulltygsfabrik skulle farmarena snart fylla upp med sin myckna får ull. Fåren i Alberta hafva icke så långa svansar som fåren i Marocko hafva, men ull torde de ej stå långt efter. Nu ordas det mycket om Canada står efter N. Dakota och Kansas i att odla hvete, men det är ej kungens folk som jämra sig. Den äldre borde vara starkare än den yngre. Skåne är Sveriges kornbod sade Mans Bock, men i Skåne står både kornet och hvetet långt efter betodlingen. Sockerbruker odlas och mångfalliga sockerbruk hafva blifvit byggda der under de sista 50 åren och aktiegarer hafva fått från 50 till 200 proc. för året. Omkring Wetaskiwin är den ypperligaste jordarna för sockerbetor och Chas. Ohlin har pröfvat betodlingen i sin farm och är tillfredställd med resultatet. Vi hoppas därför att Wetaskiwin snart får sig ett stort sockerbruk. Den som lever får se. Mera en annan gång.
L. E. Gwlander.
Wetaskiwin, Alta., d. 14 jan. 1900.

MARGARETHA AF GELDERN.

Tre furstliga herrar, han af Flandern, han af Ost-Friesland och han, seigneurerna af Dordrecht redo friarfärd till högborna Margaretha af Geldern.
Och hvar och en stodo de med följe af harnesklädda riddare i

dagrar, så ännu har ej släden tagits i ans